

Organ for Dansk Frontkæmper Forbund

TROSKAB

— en æressag

2 årg.

Maj 1954

Nr. 12

Mål og veje

Det er en kendsgerning, at mange medborgere, der uretfærdigt er blevet ofre for den såkaldte „udrensning“, er ilde stødte i kampen for tilværelsen. I stadig større kredse af befolkningen, hvor den sunde fornuft er rådende, anser man det for rimeligt, at tiden må være inde til at råde bod på nogle af de ulykker, der ramte tusinder af familier hårdt i moralsk og økonomisk henseende. Fra visse myndigheders side er det henstillet, at man ikke bør lægge hindringer i vejen for de pågældende medborgere, der gør hæderlige forsøg på at klare dagen og vejen. Men kendsgerningerne er anderledes. Foruden visse mindretalskredses forfølgelser på arbejdspladserne i strid med ånden i de ord, der er udtrykt fra visse myndigheders side, har nu indenrigsminister Johs. Kjærhøjløjet en ny forfølgelse mod os gennem sit cirkulære af 22. 12. 1935, hvorefter folk, der er straffet efter de rettroaktive love af 1945, ikke bør optages på valglisten, hvilket er i strid med den med magert flertal vedtagne grundlov af i fjor.

Bl. a. for at muliggøre en fastere optræden herimod, må vi, der repræsenterer alle samfundslag, i nøje overensstemmelse med foreningens formålspargraf, fortsat virke for at skaffe respekt om de mest elementære menneskerettigheder, bl. a. retten til arbejde i overensstemmelse med uddannelse og kvalifikationer, som det også er bragt til udtryk i den famøse nye grundlov. Vi havde jo ret i, at vi ikke regnede med, at den nye grundlov ville blive bedre overholdt end den gamle, og papiret, hvorpå den er trykt, var da dårligt nok tort, for en hr. Kjærhøjlød sig forlede til at udgive „direktiver“ i strid med grundloven.

Vi ønsker ikke at tærskelanghalm på „udrensningen“, det kan vi trygt overlade til vore fjender at gøre, men vi bør være med til at sætte tingene på plads, hvad det meste af dagspressen

undlader. „I „trykkefrihedens ånd“ (sic!) bør vi da være med til at udvikle vort organ, SIGNAL, til et slagkraftigt organ, der sagligt imødegår overgreb og usandfærdige påstande og til at yde positiv indsats i bestræbelserne for at finde nye veje. Vi ved, at der frem af efterkrigstidens mange begivenheder vil vokse en ny rejsning også herhjemme, og som må blive grundlaget for den nye europæiske samling. At denne samling må blive til virkelighed uden de gamle politikeres hjælp, leverer de selv det eklatanteste bevis på hver gang, senest under forhandlingerne i Berlin. Man undlod med flid at høre på dem, der har den eneste ret og mulighed for at tale med russerne, nemlig dem, der har været i ærlig åben krig med dem. Og hertil hører vi. Vi har aldrig — som vore fjender i vest — været deres allierede på slagmarken og bagefter stødt dem dolken venskabeligt i ryggen. Om os kan russerne sige, at de ved, hvor de har os — det kan de selvfølgelig også sige om deres tidligere allierede, thi de er at finde i hyklernes skare.

Vi bør være med til at tage langt videre hensyn til de psykologiske momenter og kræfter, der har overmåde stor indflydelse også på politiske nydannelser, men det bør være vort mål i første række at være med til åndelig nyskabelse og ikke falde for fristelsen til „partidannelser“. Hertil er tiden og vi selv ikke modne endnu, hvad enten vi står i den ene eller den anden lejr. Kun een ting er politisk klart og tydeligt: de gamle partiers idé, ånd og ind-

Hvad sker 22. maj?

hold er ikke tidssvarende, og den form for folkerepræsentation, der avles af de gamle partier, har overlevet sig selv og brydes sønder og sammen i nyskabningens smeltedigel. Det er en udmærket hjælp for en hurtigere nydannelse, at vi hører de mange udsendelser om folkettinget gennem radioen, hvor man med sine egne ører kan høre, hvor dårligt vort folk er repræsenteret i rigets alvorlige anliggender. Den bedste aftagende interesse for valgene er et godt fingerpeg for vor opfattelse af, at nytiden er på march, og at det netop er ungdommen, der svigter allermost, kan vi kun glæde os over. Thi fornyselsen skal netop komme gennem det friske, unge initiativ.

Det har slet ingen hast for dem, der tror.

Vi tror. Og vort forbund er det eneste, der har livsberettigelse og kraft til at overleve.

Vi mødes mandag den 3. maj.

Jeg gør opmærksom på, at forbundets mødeaften altid er den første mandag i måneden. Og husk det er i Ordenshuset, Griffenfeldtsgade 7 o. g.

Politiske spådomme for 100 år siden

Den spanske videnskabsmand og politiker Donoso Cortez, der levede fra 1809—1853, holdt bl. a. en meget fremsynet tale i det spanske parlament nogle få år før sin død. Denne tale, holdt den 4. januar 1849, vakte hos nogle få samtidige stor opmærksomhed, medens de europæiske folk som sådan ganske overså hans apokalyptiske advarsler, der er fremsat ud fra et indgående kendskab til historiens gang. Med stor skarphed formulerede han sin kassandratale, han forudsagde den fransk-tyske krig i 1870—71 med Tysklands sejr og Elsass-Lothringens overgang til tyske hænder og det tyske riges samling. Men altoverskyggende er hans berømte tale af 4. januar 1849, hvor han taler om fuldbyrdelsen af historiens største straffedom i det 20. århundrede. Denne tale vakte berettiget opsigt og gjorde de bedst begavede hoveder betænkkelige ved situationen — men som så ofte i historien, søger de nulevende at skyde alle ubehageligheder fra sig omtrent med samme kendte bemærkning som de franske konger: *après nous le deluge* (efter os kommer syndfloden).

Nogle af de mest brændende afsnit skal vi gengive her, da de forekommer os at have aktuel betydning:

„I forbavses over det tyranni, vi finder os i. Men det er kun småting, I vil opleve langt værre ting. Og nu, mine herrer, beder jeg Dem om at lade mine følgende ord brænde sig ind i Deres bevidsthed, thi hvad jeg herefter har at sige om de kommende begivenheder, vil fuldbyrdes i en mere eller mindre fjern fremtid, der næppe ligger langt forude, og opfyldelsen vil ske til punkt og prikke. Årsagen til alle vildfarelser ligger i, mine herrer, at De ikke forstår den retning, vor civilisation og verden har taget. De tror, at civilisationen og verden går stadig fremad, medens de i virkeligheden går katastrofalt tilbage. Verden marcherer med stormskridt mod oprettelsen af et despoti, som i voldsomhed og odelæggelsestrang overgår alt tidligere oplevet.“

Cortez benægter med eftertryk, at revolutioner skulle være det forarmede folks retfærdige sag, men hævder, at det kun er sygdomme:

„stammende fra massernes reaktionære lyster, fremsat af egoistiske folketribuner. De siger blot til de fattige: I skal få det som de rige, til borgerne: I skal få det som adelen, til adelen: I skal få det som konger, og til kongerne: I skal være som guder for os!“

„Javel, mine herrer, vejen er beredt for en gigantisk, kolossal, universal, umådelig tyrann. Alt er beredt for ham! Og læg vel mærke til følgende: Der vil da ingen hindringer være mere, hverken moralske eller materielle!“

Er det ikke slående for os at læse om denne forudsigelse af et slavisk verdenshegemoni under Ruslands forerkskab, om diktaturrets scepter i hænder-

(Fortsættes Side 4.)

Kommandøren for USA's flåde, kon-treadmiral Orem udtalte for kort tid siden: Tyskland får overhovedet ingen store krigsskibe, hvis de får nogle, så bliver det højst undervandsbåde, og iøvrigt kun små bevogtningsskibe, torpedobåde, minesøgere og minekastere.

—o—

Ostzonen vil indføre en nationalarmé. Indtil oktober 1954 skal de første 15 divisioner være opstillet.

—o—

General Dean, som er bekendt fra Korea, fordi han kom i russisk fangenskab, erklærede fornylig, at han i fremtiden ville medføre en giftpille, hvis han endnu engang skulle blive indsat på fronten. Kun på den måde var han sikker på, at han ikke forrædte militære hemmeligheder.

—o—

Wiens borgmester Jonas forbød al flagning fra alle offentlige bygninger i Wien den 12. april „befrielsesdagen“.

Var det måske fordi han ikke troede på befrielsen mere?

—o—

På den store hede, Scherfheide, der blev bekendt som Görings jagtdomæne, opstår der nu en stor sovjetrussisk flyveplads.

—o—

Den japanske flyvemaskinefabrik „Kawasaki“ har fået licens til at bygge amerikanske flyvemaskiner af typen F.94. *Startfire* og T. 33. *Jetfly*.

—o—

Det internationale Røde Kors har udsendt en meddelelse der går ud på, at vi ikke længere skal vente at håbe på, at de 1¼ mill. tyske soldater, som er forsvundet i Rusland, kommer tilbage.

Det må antages at de er omkommet i de russiske fangelejre.

De døde for Europa, de skal aldrig blive glemt.

Union, London den 13. 2. 54.

—o—

Omkring 9000 tyske krigsfanger står fortsat i forbindelse med deres familie i Vesttyskland og modtager breve og pakker.

—o—

Kærnen af den indonesiske fæstnings tapre forsvarere består af tidligere tyske østfrontkæmpere.

—o—

General A. D. Felix Steiner er blevet udnævnt til æresmedlem i sammenslutningen af tidligere soldater i Waffen SS for Nordrein-Westf.

—o—

Sognepræst Kjeld Tvermoes Jensen, Grøndalskirken, udtalte under sin prædiken søndag den 14. marts 1954 kl. 11,40:

Efter besættelsen i 1945 var der alt for mange ansvarlige mænd der sagde: Vi var jo besat, vi måtte.

Så vidt jeg erindrer var der kun een eneste der sagde: Vi er skyldige alle sammen.

Således spørger XX i „SIGNAL“ decbr. 1953 (II, 7).

Det fremgik heraf, at XX har været i modsandsbevægelsen og fået ordre til at nigmyrde en „stikker“ og har gjort det i god tro til at denne fortjente at udryddes. Senere viser det sig, at manden var komplet uskyldig. Nu spørger han: „Kan I hjælpe mig? Kan I sige mig, hvad jeg skal gøre?”

SIGNAL svarer: Ja, De er en morder. Soldaten, der kæmper, iført uniform, mod andre soldater, er efter folkeretten ikke morder og juridisk uansvarlige. De er (har været) illegal c: imod eller udenfor) loven; juridisk burde De skydes, men her i landet gælder denne lov ikke, tværtimod, De er beskyttet og i sikkerhed. Moralsk set er De dog ikke morder, men De har været offer for en forbrydelse, som De har troet var rigtig. Men hvorfor henvender De Dem til os? — Dette er kort refereret.

Tillad mig at svare XX:

Jeg er klar over, at du har været vildført og indser det nu, og det, der piner dig — som så mange andre —, er samvittigheden. Selvom en samvittig-gav dig den parabellum, så var det dig, hedslos forbryder „støbte kuglen“ og der brugte den og skød kuglerne ud. Og nu har du ingen ro i din sjæl.

Hvis du var katolik og kom til mig som skriftefader, ville jeg gøre alt for at redde din stakkels sjæl. Som forholdene er, kan du gå frank og fri omkring med borgerlig agtelse o.s.v., men din samvittighed plager dig, og du har ikke ro i din sjæl.

Dette er godt, for det viser, at du er en ærlig mand, og for dig er der mulighed for frelse. Der er altid håb for den angrende synder; det er kristendommens store berettigelse, at den kan tilgive den, der har fejlet, og som ærligt beder om tilgivelse. Og når kirken har sagt sit „absolvo!“ (din synd er tilgivet), så kan du trække vejret frit med nyt håb.

Men troen viser sig af vore gerninger. Du bliver ikke syndsforladt, bare fordi du er ked af det. Der skal mere til.

Den mand, du myrdede (I kaldte det „likvidere“, men det bliver det ikke bedre af), havde han kone og børn, forældre eller andre, hvem han mord gjorde ulykkelige? — Du bør opsøge dem, sige dem sandheden og bede Dem prøve på at forstå dig og tilgive dig. Allerede dette, netop fordi det er en tung gang, vil hjælpe dig ind på den rigtige vej.

Hvis du kan hjælpe dem gennem dit arbejde, støtte dem efter evne, så viser du din oprigtige anger og vilje til at bøde på din ugerning.

Du vil næppe kunne gøre det med glad sind; men Vorherre gik heller ikke med glad sind sin tunge korssets gang. Det er et offer, der skal bringes. Han gjorde det for vores — for din og min — skyld nu skal du gøre det for din egen skyld; det må dog være lettere. Og hvem ved, men du ikke derved og så hjælper Ham en lille smule? Han

Er jeg en morder?

hænger stadig på sit kors, og kan du fjerne en af tornene i Hans tjernekrans, gør du en god gerning.

Du har en ond samvittighed, og du ønsker fred i din sjæl. Du vil få den, hvis du handler, som jeg siger. Du skal prøve at gøre godt der, hvor du har handlet ondt. Og glem ikke at bede om hjælp fra Ham, der kan hjælpe. Er du bange for Ham? Måske. Men Hans moder tør du trygt henvende dig til. Hun er selve mildheden og hjælperen, barmhjertigheden og tilgivelsen. Hun lægger ikke forgræves et ord ind hos Ham, der vel er kærligheden selv, men også den retfærdige dommer.

Dette er mit råd, og følger du det, vil du ende med at få fred. Det bliver ikke let, men ingen sejr vindes uden kamp og er din sjælfred mon ikke en kamp værd, selv en hård og vanskelig.

Pater Marianus.

Bogen om Adolf Hitler

*August Kubizek: Adolf Hitler
— Mein Jugendfreund.*

En betydningsfuld bog om det tyske riges fører.

Adolf Hitlers eneste ungdomsven, forfatteren og musikeren August Kubizek, fortæller med karaktermæssig ubestikkelig indstilling, jævnt og ligefremt og dog særdeles spændende om fælles oplevelser fra tiden i Linz og Wien. I samtalerne med Kubizek tilkæmpede Hitler sig grundlaget for sine anskuelser. Det betydningsfulde derved er, at han bekendte sig hertil lige til sin død, hvorfor det skildrede livsafsnit er af afgørende betydning. Det er en fremstilling, som hver den bør læse, der vil forstå den historiske udvikling for de sidste årtier til bunds.

Af hvert ord, hvert bogstav i bogen lyser ungdomsvennens troskab mod Adolf Hitler, intet — selv ikke fængslingen, fordi han var kendt som Hitlers ven fra ungdommen, fik ham nogen sinde til at vakle. Bogen er en varmhjertet, trofast vens genoplevelse af nogle lykkelige år sammen med den mand, der kom til at betyde så meget for Europas udvikling, allerede medens han levede, og hvem ved, måske betyder han efter sin død alt?

Det er velgørende nu så mange år efter, hvor charlataner og bagvaskere har søgt at smæde bare for at tjene penge, at læse en bog skrevet med en vens hjerteblod. Der er mange, der vil hilse netop denne bog med glæde, eftersom den tegner et sandfærdigt billede af mennesket Adolf Hitler. Man behøver sandelig ikke at være fanatiker for at synes om bogen, der er af en sådan karakter, at selv med et navn ville den være fængslende. Denne bog vil blive stående som et historisk-menneskeligt dokument om dette århundredes mest betydningsfulde personlighed, der bekendte sig til sin ungdomstro lige til sin død. Hitler kan ikke — som mange af hans modstandere kan det — beskyldes for at være en vejrhane, der indstillede sig til egen fordel.

Igen sad vi på vognen og skrumlede afsted på de mudrede veje. Timen var nu kommet, hvor det skulle vise sig om vi havde lært noget af den lange og trætte tid, der var bag os. Folte nogen angst ved det der forestod os, nej! I alle tilfælde må vedkommende have forstået at skjule sine følelser godt. Kun spænding og forventning stod at læse i de forskellige ansigter. Alle havde travlt med at forvisse sig om at alt var på plads, som det skulle være. Herlige drenge og gode kammerater var det alle sammen, hvor mange af dem ville om kort tid ikke længere være i vore rækker? Vi folte os bundet til hinanden, folte at vi var afhængige af hinanden på en måde som vi vel nok havde folte hele tiden, men som vi aldrig rigtig havde tænkt over. Nu, hvor alvoren viste sit ansigt, blev håndene, der bandt os sammen, knyttet endnu fastere. Der sættes en brat stopper for alle videre sentimentale betragtninger ved en arrig hylen over vore hoveder og et granatnedslag nogle få hundrede meter fra vejen. Dette var vort første møde med krigen.

Vi kørte på en strækning, hvor fjenden havde indskudt sit artilleri og hvor han fra sine observationsposter kunne se når køretøjer befandt sig på vejen. For ikke at frembyde større mål kørte vi ikke længere i kolonne, men en for en humpede vognene så stærkt de kunne over det truede sted. Flere nedslag fulgte det første, men heldigvis for os var det i dette tilfælde ikke særlig bevendt med træfsikkerheden. Alle vognene slap velbeholdne igennem. Endnu tænkte ingen af os på, at trække hovederne til sig og søge dækning, når man hørte denne hylen i luften, men meget snart skulle vi få det lært. Vi kørte ind i en lille landsby og gjorde holdt. Herfra og til fronten var der vel 5—6 km som lå under uophørlig artilleriild. Her kunne ingen vogne passere, al færdsel videre frem foregik til fods. Altså, ned af kassen, skyderne på nakken og så gik det i række i vejgroften. Langt var vi ikke kommet for granaterne igen sprang i jorden omkring os. Først med nogenlunde god afstand, men lidt efter lidt nærmere og tættere. Vi sprang for livet så ofte der var en lille pause i nedslagene og lå på næsen i groften, når ilden igen var over os. Gud være lovet for denne grøft og endnu mere, at „Iwan“ ikke ramte direkte i grøften. Vejen over os ramte han mange gange og dængede os til med mudder, men derudover skete der intet alvorligt med nogen af os. Jeg tror, at selv om vi hvert øjeblik måtte lige flade i grøften, er en strækning på 5—6 km sjældent blevet passeret så hurtigt som det her var tilfældet. Alle 150 mand havde kun en fælles tanke, at komme frem og væk fra det sted, hvor vi var direkte skydeskiver.

Vort mål var at rykke frem til udkanten af den store skov, hvor stærke russiske afdelinger var brudt ind. Efterhånden som vi nærmede os skoven af tog artilleriilden mere og mere i styrke for tilslut helt at høre op. Løst over

at være ude af syne for fjendens observationsposter kunne vi igen kravle op på vejen og følge denne i et nogenlunde roligt tempo. Dette var altså frontens første velkomsthilsen til os. Om egentlig ildbåb var her ikke tale, den hentes først i angreb på eller nærkamp med fjenden, hvor infanteristens lette håndvåben er det afgørende.

Vel ankommet til skovkanten fik vi ordre til straks at grave os ned i stillinger. Meningen var, at vi skulle modtage eventuelle sprængte fjendtlige afdelinger, der i kamp med vort 1' og 2'

Den bedste kammerat

I en af Ruslands fangelejr i nærheden af Kiew, fandt Hermann Bahnsen sit sidste hvilested.

På en sandhøj en halv kilometer fra lejren ligger der en kirkegård, hvis man kan kalde en indhegnet, men i højeste grad oplejet plads, hvor terrænet på enkelte steder er ophøjet, så at det på afstand ligner store muldvarpeskud, for en kirkegård.

Der er ingen kors eller sten, som kan fortælle, hvem der ligger begravet her, og ingen af vi andre fanger ved, hvor mange der ligger nedkulet derude, men vi gætter os til, at der er mange, fordi lejren er gammel.

Hermann var en stor og kraftig mand, som altid var parat til at gå ind for en sag, altid ærlig og oprigtig i sin færd.

Indtil 1950 klarede Hermann alle strabadserne, men så var det også ude med hans energi.

Den evige sult, som selvsagt nagede denne store kraftige gut meget stærkt, var årsag til, at han i løbet af ganske kort tid blev et helt vrage, og på kort tid var han det man kalder O.K., det vil sige „en mand uden kraft“.

Vi, hans danske landsmænd, så med bekymring på at den store, stærke, målbevidste Hermann, blev mindre og mindre fra uge til uge. Og en skønne dag var det slut, døden havde gjort sin host.

Da vi forhørte os om årsagen til hans død, fik vi at vide, at det var en leversygdom.

Der var ingen danskere med til at begrave Hermann, men vi ved, hvor han ligger gemt.

I dag vil cirka 50 tidligere danske krigsfanger minde Hermann for hans rolige færd, mindes ham som den bedste kammerat.

Det var hans minde.

kompagni var trængt ud mod vejen, frem mod os. Vi glædede os egentlig inderlig ved udsigten til at kunne give dem noget af det tilbage som de havde smidt os i hovedet på vejen herud. Dybt inde i skoven kunne vi høre larmen fra maskingevær og morterild iblandet dumpe drøn fra detonerende håndgranater.

Feltspaderne var i fuld sving, men det var sin egen sag at grave sig ned. Stedet, hvor vi befandt os var, som forøvrigt for det meste i dette terræn, sump og mosbund. Knap en alen jord, mange steder mindre, stødte vi på vand. Derfor måtte vi nøjes med at skrælle græstørv og stable op om liggestillinger. Dagen gik på hæld og med mørkets frembrud stilledes kamplarmen inde i skoven af. Endnu havde ingen russer vist sig. Vi ventede hele aftenen og hele natten, hver mand bag sin græstørvbunke, parat til, ved første bedste lejlighed at åbne for en byge af bly. I denne nat lærte vi, for første gang, de berygtede russiske sumpmyg, de berygtede millioner og atter millioner af disse moskitoagtige insekter, gik uophørlig til angreb på os. Vel var vi udrustede med myggenet, men disse plageånder forstod at finde selv den mindste sprække, hvor de kunne komme ind. Ved hvert stik fulgte en ulidelig klen og svie og stedet, hvor der var stukket, kunne hæve sig til et honseægs størrelse. Det vi frygtede mest i disse sumpegne, var faktisk natterne med deres myggeplager. Langt om længe gryede dagen atter og med solens frembrud forsvandt myggene, efterladende et, til ukendelighed, opsvulmet ansigt. „Iwan“ havde denne gang været os for snu. Han var knebet uden om vore to angriberende kompagnier og havde nu antagelig, i nattens mull og mørke, forpuppet sig et eller andet sted i skoven. Naturmenneske som han er til fingerspidserne, havde han alle forudsætninger for at kunne dreje os en knap, når det passede ham og lege kispus med os i dette vildtstrakte vildnis. Der indløb ordre til vort kompagni om at udsende spejderpatruljer for at finde ud af, hvor fjenden eventuelt havde gemt sig.

I tre retninger trængte vi med tre kampstærke grupper ind i skoven. Hele formiddagen afsøgte vi på kryds og tværs den nærmeste omegn og fandt også fjenden, men kun faldne fra gårdsdagens kampe. Endnu erindrer jeg tydeligt en lille hændelse som vi oplevede på denne patrulje.

Forsigtigt sneg min gruppe sig igenem en underskov og så sig pludselig, på 15—20 meters afstand, stillet overfor en russisk maskingeværrede. Vi åbnede øjeblikkelig ild og da den ikke blev besvaret, gik vi ud fra at skytten måtte være ramt. Skytten var også ramt, men ikke af vore kugler, det var i alle tilfælde ikke dem der dræbte ham. Hans maskingevær pegede direkte mod os, han selv stod i sit hul i vand til midt på livet. Overkroppen hang ind over hullets kant og armene var strakt frem over geværet. Bag ham, i dækning af en træstub lå hans hjælpeskytte. Disse to mænd havde været døde i mindst 24 timer da vi fandt dem.

ne på den slaviske race, om et slavisk-russisk overherredømme, i hvis spor det almindelige barbari vil følge?

„Da vil Rusland kunne spadserer rundt i Europa med geværet under armen, da vil verden blive vidne til den største straffedom, som historien endnu har set.“

Dette riges grundpiller vil være „konfiskation af enhver frihed og alle spareskillinger til fordel for statskassen“ — og det „med uhyre anstrengelser til fremtidens universelle herredømme drivende demagogi“ vil brede sig til verdens yderste grænser. Og ud af dette kaos vil han da stige frem:

„Lighedens gud som sejrherre over al ulighed, almindelighedens gud som sejrherre over alt ualmindelige, uendelighedens gud, der ingen begyndelse eller slutning kender, han, sejrherren over alt, hvad der opstår og forgår. Demagogiens gud, forkyndt af de yngste profeter, som består som eneste stjernebillede på fremtidens firmament, ja, noget andet vil overhovedet ikke dukke op: båret af storme, kronet af lyn og bet af orkaner.“

„Ydermere, når Rusland engang står midt i det erobrede, for dets fødder liggende Europa, vil det selv opsuge al den gift i sine årer, som for Europa blev dets beruselse og død!“

„Tingene vil tage en endnu slemmere vending: går det videre på denne måde, ender det med en kataklysm. Mennesket kunne redde sig, hvem tvivler herpå? Men betingelsen er, at det selv vil. Nu forekommer det mig, at det netop ikke vil! Velan — hvis det ikke vil redde sig selv, tror jeg heller ikke, at den gode Gud redder det mod dets vilje!“

„Jeg tror på mine idéer, men de kan desværre først triumfere efter den syndflod, der må komme. Jeg venter syndflodens komme og jeg ler af narrene!“

Vi ser Donoso Cortez sidde på sin fjerne sky og trække skævt på smilebåndet. Vi er midt i syndfloden — nogle skvulp fra dens frådende bølger nåede os fra Berlin, hvor Vest-europas ledende (!) mænd påny dokumenterede deres uvilje til standpunkttagen og liv. Herhjemme kan vi roligt nynne videre på Knud Lavrad-melodien og nikke genkendende til ordene: „Oh, Danmark, på rænker, du aldrig dig forstod, dem har du tit betalt med dit dyreste blod. — Vi håber blot, at de virkeligt skyldige denne gang bliver tappet for blodet, hvis man kan kalde den vædske, der flyder rundt i deres betændte årer ved et så ophøjet navn —“

Aktuelle udenlandske bøger og tidsskrifter.

Forlang brochurer.

Nation Europa — det tysksprogede organ for den europæiske tanke. Uafhængigt af partier, frit forum for alle nationers tilhængere af det forenede Europas lighederettigede stater. Abonnement tegnes gennem undertegete som generalagent for Danmark:

Enk. Lægem. Schlegels Allé 6, Klbb. 17
Agentur for udenlandske bøger.

Fra kammeraterne til dig!

22. maj

afholdes

FORBUNDETS FORÅRSFEST

— en aften, hvor vi alle mødes
med gamle kammerater, venner,
bekendte og så hele familien —

HUSK
lørdag d. 22. maj

2. JUNI

Vi ærer vore faldne
på en stille og værdig måde.

Kransenedlægning
på Vestre Kirkegård
og om aftenen mindeappell i
Griffenfeldtsgade 7

Luftwaffe

kr. 50,—

Glem ikke dit bidrag til STÅLHJELMEN

Alle medlemmer og abonnenter kan få GRATIS vejledning såvel juridisk som social ved henvendelse enten skriftlig til forbundskontoret, eller når det drejer sig om personlig samtale ved at ringe på ÆGIR 5047, hverdage imellem kl. 17.30 og 18.00.

Ved skriftlig henvendelse skal medlemskort eller abonnementskvittering vedlægges og ved personlig samtale medbringes.

Det indskræpes medlemmerne — også sofamedlemmerne — at de omgående bringer deres kontingentforhold i orden. — Husk: Jeres lille månedlige bidrag er forbundets livsnerve. — Benyt girokontoen.

Tegn gaveabonnement til venner og bekendte på frontkæmperbladet »SIGNAL«.

Kammerat, hvor er du?

Oplysninger søges om
nedenstående:

Oscha. Peer Dahl Nilsen, 1. Komp. Rgt. Danmark.

Antagelig faldet 13. febr. ved Narva.

—o—

SS Usha. Aksel Andersen, f. d. 8.-7.-24 i Assens. Tilhorte 9. kp., 3. btl., rgt. Danmark. Sidst set i Berlin den 24.-4.-45.

—o—

SS mand Adolf Christian Frederiksen, f. d. 17.-12.-17 i København. Tilhorte 3. kp., 1. btl., rgt. Danmark. Sidste feldp. nr. 40.670 A. Sidste breve afsendt fra Budapest.

—o—

SS Rottenführer Svend Gustav Jensen, d. 19.-12.-09, faldet d. 11.-4.-45 i Gispersleben/Thüringen.

—o—

SS strm. Jürgen Drecel, feldp. nr. 10058 III, Kraftfabrikomp. L.A.H., født 27. 7. 1903, savnet 23. 3. 44 ved Lisiecicka, sydvestlig, Uman, Rusland.

—o—

En kammerat beder om oplysninger vedrørende SS-sturmann Andre Petersen.

—o—

Hvem skrev hilsen til dame i Paris efter hjemkomst fra russisk krigsfangenskab?

—o—

Tænk jer godt om, hvis I kan give oplysninger, så send dem til redaktionen.

Dansk Frontkæmper Forbund

er en sammenslutning af danske frivillige, som aktivt har kæmpet i historiens første europæiske hær Waffen SS. Vort mål er i dag på humanitært grundlag at hjælpe de af vore kammerater, der gav mere end vi. Vort mål er fortsat at kæmpe for vor ældgamle europæiske kultur — for den europæiske enhedstanke.

Vi appellerer til enhver frontveteran og til enhver god dansk mand eller kvinde om at støtte vort arbejde. Bliv medlem og abonnent på vort blad SIGNAL.

„SIGNAL“ udk. hver måned

Abonnement: kr. 8,00 årligt.

Redaktion og ekspedition:

Læssøgade 18 B, N.

Kasserer:

Gartner Ebbe Sørensen, Pederstrupvej 16, Ballerup - Giro 68 938.

Redigeret af et udvalg.

Ansvarhavende overfor presseloven
Arne Jepsen.